

วันที่ ๒๗ มกราคม ๒๔๗๗ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ หน้า ๔๐๗๕

ให้ได้รับความสะดวกแก่ราษฎร แต่ว่าสำหรับเรื่องขึ้นนั้นจะต้องแยก
ออกเป็น ๒ ประการ คือ คุณสมบัติอย่างหนึ่ง และการจดทะเบียน
อีกอย่างหนึ่ง ถึงในพระราชบัญญัติก็ได้บ่งไว้เช่นนั้น คนที่จะจด
ทะเบียนได้ก็ต้องมีคุณสมบัติตามที่กำหนดและได้ระบุไว้

เลิกประชุมเวลา ๑๗.๓๐ นาฬิกา

นายปพาว บุญ-หลง

นายประเสริฐ บัณฑิตคุณ

นายบุญช่วย สุกนธมัต

ผู้จัดรายงาน

หลวงคหกรรรมบดี

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๒ / ๒๔๗๗ (สามัญ) สมัยที่ ๒

วันพฤหัสบดีที่ ๑๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๗

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๓๗ นาฬิกา

เมื่อสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ทำการแทนประธาน
สภา ฯ ได้กล่าวเปิดประชุมและกล่าวว่ เรื่องที่จะแจ้งให้ที่ประชุม

ทราบสำหรับวันนี้ไม่มี ครั้นแล้วได้เสนอให้ที่ประชุมรับรองรายงาน
การประชุมสภา ฯ ครั้งที่ ๗/๒๔๗๗ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ไม่มีผู้ใด
คัดค้าน

ที่ประชุมได้รับรองรายงานครั้งนี้

ทำการแทนประธานสภา ฯ ได้แจ้งต่อที่ประชุมว่า เรื่องที่ค้าง
สำหรับคราวประชุมคราวก่อนไม่มี และได้เสนอร่างพระราชบัญญัติ
ให้ใช้บทบัญญัติแห่งพระธรรมนูญศาลยุติธรรมของรัฐบาล ต่อที่
ประชุม

รัฐบาลได้แสดงถึงความจำเป็นในการที่ต้องออกพระราชบัญญัติ
นี้ด้วยความสำคัญว่าร่างพระราชบัญญัติใช้ประมวลกฎหมายว่าด้วย
พระธรรมนูญศาลนี้ เดิมมีข้อความบางอย่างอยู่ในร่างพระธรรมนูญ
ที่สภา ฯ นี้ส่งให้กรมการไปพิจารณา คณะกรรมาธิการคณะ
นั้นเมื่อได้พิจารณาร่างนั้นแล้วเห็นว่าพระธรรมนูญนี้ควรจะมีชั้นเป็น
ของกลาง ๆ คือวางเป็นมาตรา ๆ ส่วนที่ให้ใช้เมื่อใดอย่างไรนั้น
ควรมีพระราชบัญญัติพิเศษอีกฉบับหนึ่ง ตามทำนองร่างประมวล
กฎหมายแพ่ง ฯ บรรพ ๕ และบรรพ ๖ ที่กำลังทำอยู่ในกรมการ
ของสภา ฯ เวदानี้ เพราะฉะนั้น คณะกรรมาธิการที่ได้พิจารณา
ร่างพระธรรมนูญศาลจึงเสนอไปยังคณะรัฐบาลซึ่งส่งร่างพระธรรมนูญ
ศาลมายังสภา ฯ ว่า ยังขาดพระราชบัญญัติประกาศใช้พระธรรมนูญ

ศาล และคณะกรรมการได้ทำร่างไปให้ด้วย ซึ่งเป็นร่างที่คณะ
รัฐบาลเสนอมายังสภา ฯ ในบัดนี้

เมื่อได้มีการอภิปรายกันแล้ว ในที่สุดที่ประชุมลงมติรับหลักการ
แห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ และลงมติให้ส่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไป
ให้กรรมาธิการวิสามัญ ชุดเดียวกับร่างพระราชธรรมนูญศาลยุติธรรม
ที่ได้ตั้งไปแล้วพิจารณา กับกำหนดการแปรญัตติภายใน ๕ วัน นับ
แต่วันลงมติ

ทำการแทนประธานสภา ฯ อนุญาตให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
การคลังตอบกระทู้ถามด่วนของหอดวงวินิตปรีชา ผู้แทนราษฎรจังหวัด
สงขลา ซึ่งได้ถามแล้วแต่คราวประชุมครั้งที่ ๓๐/๒๔๗๗

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกล่าวว่า ในกระทู้ถามด่วนนี้
มีกระทู้ของนายคาบยู่เกียง ทองดงยา ผู้แทนราษฎรจังหวัดกาญจนบุรี
ซึ่งมีข้อความคล้ายคลึงกัน จึงขออนุมัติต่อที่ประชุมตอบพร้อมกัน
เมื่อได้รับอนุมัติแล้วได้อ่านกระทู้ถามให้ที่ประชุมฟังดังนี้

๑. ตามที่หนังสือพิมพ์ประชาธิปไตยลงว่า ที่ปรึกษาการคลัง
กะงบประมาณผลคลัง ๓๐ ด้านบาท ในจำนวนเพียง ๗๔ ด้านเช่น
เป็นจริงหรือไม่ ถ้าเป็นจริงแล้วรัฐบาลถือเป็นข้อบกพร่องของ
ที่ปรึกษาการคลังหรือไม่

๒. หนังสือพิมพ์ประชาธิปไตย รัฐบาลเอาเงินไปฝากเพื่อ
อินเวสต์เมนต์ไว้ในตอนดอนถึง ๒๐ กว่าล้านบาทตั้งจริงหรือไม่ ถ้า
เป็นจริงเงินรายนั้นมีความจำเป็นอย่างไรที่ต้งเอาไปไว้ที่ตอนดอน ขอ
ทราบตัวเลขละเอียด

๓. รัฐบาลประกาศว่าชนบทที่ออกใช้มี ๓๒๕,๗๓๒,๕๘๘ แต่
มีทุนสำรองชนบทถึง ๑๕๕,๖๓๑,๕๘๘

การที่มีทุนสำรองไว้มากกว่าชนบทที่ออกไปนั้นมีความจำเป็น
อย่างไร

ครั้นแล้วได้ตอบกะที่ตามเหล่านี้ให้ประชุมฟังตั้งต่อไป

๑. อันวิธีการจัดทำงบประมาณนั้นโดยพฤตินัย มีเจ้าหน้าที่
หลายแผนกร่วมมือกันพิจารณา นับตั้งแต่เจ้าหน้าที่กระทรวงทบวง
กรมผู้เก็บรักษาผลประโยชน์ และใช้จ่ายเงินแผ่นดินโดยตรง จน
ถึงสภาผู้แทนราษฎรผู้ให้ความวิจารณ์ทั้งคงเป็นขั้นที่สุด ซึ่งหนังสือ
พิมพ์ประชาธิปไตยโดยลงข่าวยืนยันเอาเป็นความผิดของบุคคลใด โดย
ฉะเพาะนั้น หากถูกต้องกับความจริงไม่

๒. เงินที่ฝากไว้ในตอนดอน ๒๐ ล้านบาทกว่านั้น เป็นเงินที่กัน
ไว้ชำระหนี้เงินกู้ราย ๗ .% และ ๖ .% เงินรายนั้นถือไว้ทางตอนดอน
ตลอดมา เพื่อให้เหมาะแก่การชำระหนี้ซึ่งจะกระทำในต่างประเทศ

๓. ทูลดำรงเงินตราที่ปรากฏว่าสูงกว่าธนบัตรออกใช้ เป็น
ด้วยคิดราคาเงินเหรียญบาท ซึ่งถือเป็นทูลดำรงอีก ๔๓ ล้านบาท
เศษตามราคาที่กำหนดในกฎหมาย แต่เงินเหรียญบาทไม่เป็นที่ยอมรับ
ใช้ไม่ได้ และนโยบายในการเงินตรามีได้ถือเงินเป็นมาตรฐาน
ราคาอันแท้จริงของเงินเหรียญบาทนั้นจึงเป็นเพียงราคาเนื้อโลหะเท่านั้น
ราคาเนื้อโลหะมีชนิด ๆ ลง ๆ ไม่แน่นอนเป็นลำดับมา คือในตอน
กลางปี ๒๔๗๔ ราคาออนซ์ละ ๓๒ เพนซ์เศษ คิดทูลดำรงเทียบกับ
จำนวนธนบัตรออกให้ได้เพียงราว ๗๓.๒๐% ในปี ๒๔๗๗ ราคาค่าเงิน
ได้ขึ้นเป็น ๒๔ เพนซ์เศษ คิดทูลดำรงในธนบัตรออกใช้เป็น
๘๘.๖๓% . . . จึงเป็นอันแสดงให้เห็นได้ว่าตามกะทู้ตามนั้นแทนที่ทูลดำรงจะ
ท่วมธนบัตรออกใช้ การณ์ก็กลายเป็นทูลดำรงไม่ท่วมธนบัตรออกใช้

ทำการแทนประธานสภา ฯ อนุญาตให้หลวงวรนิติปรีชา ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดสกลนคร ตั้งกะทู้ตามรัฐบาลได้

หลวงวรนิติปรีชาตั้งกะทู้ตามรัฐบาลว่า ข้าพเจ้าขอตั้งกะทู้ตาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการดังนี้ คำว่าวิชาต่าง ๆ นอกจาก
แบบเรียนภาษาโดยเฉพาะที่สอนในโรงเรียนของกระทรวงธรรมการ
ชนิดต่าง ๆ นั้น เป็นภาษาต่างประเทศโดยมากหรือเกือบทั้งหมดก็
ว่าได้ ทั้งนกระทรวงธรรมการแน่ใจว่านักเรียนนั้นมีความรู้ในภาษา

ต่างประเทศซึ่งอนุญาตจะเข้าใจความในตำรา^๕อย่างแจ่มแจ้งพอเพียง หรือ ถ้ากระทรวงธรรมการจะแปลตำราต่าง ๆ ^๕นี้ให้เป็นภาษาไทยทั้งหมด จะไม่เป็นผลดีแก่การศึกษาของเด็กชั้น^๕นี้กว่าหรือ แมแต่โรงเรียนนายร้อยทหารบกซึ่งมีครูไม่มากก็ได้เคยแปลตำราเดชะหลายอย่าง เช่น ย็อเมตรี (เดชาคณิต) แอดยิบบรา (พิชคณิต) ตรีโกโนเมตรี (ตรีโกณมิติ) เป็นภาษาไทยไว้สอนยี่สิบปีเศษมาแล้ว ข้าราชการในกระทรวงธรรมการได้เอาเรียนวิชามาจากต่างประเทศมีจำนวนมากและเป็นเวลาช้านานมาแล้ว พวกเหล่านี้ไม่สามารถแปลได้หรือ และกองวิชาการ (หมายถึงกรมตำราเก่า) ไม่ทำงานอัน^๕นี้แล้ว จะควรทำสิ่งอื่นอย่างใดที่เป็นประโยชน์ยิ่งกว่า

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการตอบว่า กระทรวงธรรมการขอขอใจท่านสมาชิกที่เอาใจใส่ในงานการศึกษาของชาติที่มาทักถาม^๕นี้เพื่อให้ดี กระทรวงธรรมการขอตอบกะ^๕ที่ว่า การแต่งตำราจากภาษาต่างประเทศนั้น กระทรวงธรรมการได้แต่ง^๕ไว้เหมือนกัน เช่นตำรา ยุคคิด พิชคณิต อะไรเหล่านี้ ถ้าท่านอยากได้รายละเอียดก็ถามได้ทั้งกรมศึกษาธิการ และนอกจากนั้นเวลานักยังพยายามจะแต่งให้ครบชุดวิชา^๕นี้เพิ่มขึ้น แต่สำหรับเวลานี้ยังขาดเงิน ไม่มีเจ้าหน้าที่พอ ครั้นจะถอนครูจากโรงเรียนมาประจำกองตำรา ทางโรงเรียนก็ขาดครู จึงยังไม่เป็นกร^๕ระดวกที่จะทำเช่นนั้น

หลวงวรินทร์ปรีชา ได้ตั้งกระทู้ถามรัฐบาลต่อไปอีกว่า รัฐบาล
มีนโยบายจะตั้งธนาคารชาติหรือไม่ ถ้าจะตั้ง จะตั้งเมื่อใด หากขัด
ข้องเป็นเพราะเหตุใด

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจการตอบว่า การตั้งธนาคาร
ชาตินั้น ทั้งรัฐบาลเก่าและรัฐบาลนี้ได้หยิบยกขึ้นพิจารณาแล้ว
แต่เห็นว่ายังไม่ถึงเวลาที่ควรตั้งในเวลานี้ เหตุผลที่ยังตั้งไม่ได้นั้นมหลาย
ประการ รัฐบาลขอสงวนไว้ก่อน

ทำการแทนประธานสภา ฯ อนุญาตให้หลวงวรินทร์ปรีชา
ผู้แทนราษฎรจังหวัดจันทบุรี ตั้งกระทู้ถามรัฐบาลได้

หลวงวรินทร์ปรีชา ตั้งกระทู้ถามรัฐบาลว่า ตามที่ข้าพเจ้า
ได้ตั้งกระทู้ถามรัฐบาลโดยทราบว่าการไปรษณีย์ได้วางเงินชดเชยใน
การจ่ายถุงเมตต์ให้แก่บริษัทเดินเรือบริษัทหนึ่ง ในการส่งถึงไปรษณีย์
ไปยังจังหวัดต่าง ๆ ตามชายทะเลภาคตะวันออก เช่นศรีมหาพรธา
ระของ จันทบุรี ตราด คดองใหญ่ เดือนหนึ่งเป็นเงินถึง ๒,๕๐๐ บาท
หนึ่งเป็นเงินถึง ๓๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นเงินมิใช่ของที่รัฐบาลต้อง
เสียไป หากกรมไปรษณีย์ โทรเลขจะจัดคนของกรมไปรษณีย์ ฯ
นำส่งถึงไปรษณีย์ ไปยังท่าเรือเหล่านั้นเอง ค่าเดินเปิดของก็คงจะน้อยกว่า
กว่านี้ตั้ง ๓-๔ เท่าตัว ทั้งเวลานการเงินของรัฐบาลก็ยังผิดเคือง
หากกรมไปรษณีย์จะจัดให้เจ้าหน้าที่โดยส่งเรือเมตต์ ไปส่งตามเมือง

ทำเหต่านนเสียเอง ค่าดินเบ็ด็องคงตกเดือนหนึ่งไม่เกิน ๔๗๐ บาท
หนึ่งปีไม่เกิน ๕,๗๖๐ บาท ซึ่งจะประหยัดเงินแผ่นดินได้ถึงปีละ
๒๔,๒๔๐ บาท จึงขอทราบว่ารัฐบาลจะดำริแก้ไขตามกระทู้ข้าพเจ้า
ถามนได้หรือไม่

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ ตอบว่า เรื่องนี้เคยมีคน
มาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๕๗ โดยกระทรวงคมนาคมในสมัยรัฐบาลเก่าได้ทำ
สัญญาฉบับบริษัทอีสต์เอเชียติกจำกัด ในฐานะเป็นตัวแทนของบริษัท
เรือไฟไทยจำกัด ให้จัดเรือเดินทางฝั่งตะวันออกของอ่าวสยาม และ
รับส่งผู้ไปรษณีย์ภัณฑ์ โดยไม่คิดค่าจ้าง โดยรัฐบาลต้องให้เงิน
อุดหนุนแก่บริษัทเดือนละ ๒,๕๐๐ บาทจริง สัญญานั้นได้มีการต่ออายุ
๔ ครั้ง และสิ้นสุดลงเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๓ แต่กรมไปรษณีย์ยังคง
ดำเนินการส่งผู้ไปรษณีย์ภัณฑ์ไปมาโดยเรือของบริษัทต่อมาอีกโดย
อนุโลมข้อสัญญาเดิม จนถึงปลายปี พ.ศ. ๒๔๗๖ จึงได้เจรจาทำ
สัญญากับบริษัทเป็นรายลักษณะกักขร โดยขอลดค่าบำรุงให้น้อยกว่า
เดิมลงเหลือเพียงปีละ ๓,๕๐๐ บาท สัญญานี้มีอายุ ๓ ปีนับแต่วันที่ ๑
เมษายน พ.ศ. ๒๔๗๗ เป็นต้นไป เพราะฉะนั้นเวลานี้จึงอยู่ในระหว่าง
สัญญา ก่อนที่จะได้เจรจาทำสัญญาใหม่กับบริษัทดังกล่าวแล้ว ก็
ได้เคยดำริที่จะใช้วิธีเช่าห้องในเรือให้เจ้าหน้าที่ของกรมไปรษณีย์
กำกับส่งไปรษณีย์ภัณฑ์ไปเองดังที่ท่านแนะนำอยู่นั้นเหมือนกัน แต่วิธี

ไม่ให้สะดวก เพราะบริษัทอาจไม่ยอมให้เรือแคะในท่าไม่มีสินค้าขน
ลงก็ได้ หรืออาจเลื่อนหรือเปลี่ยนแปลงกำหนดวันและเวลาเรือแคะ
ท่าต่าง ๆ ตามความพอใจของเขาก็ได้ หรืออาจลดจำนวนเที่ยวเรือ
ให้เดินน้อยลงก็ได้ กรณีทั้งปวงนี้ยอมจะทำให้การส่งไปรษณีย์ภัณฑ์
เดือนเดียวได้ทั้งสิ้น แต่จำนวนเงินที่จะได้ตกลงนั้นเพียงเล็กน้อย เดือน
หนึ่งไม่คุ้มรายบาท รัฐบาลจึงได้เลิกเอาวิธีทำสัญญาดังกล่าวแล้วนั้น
ปฏิบัติการไปพดางก่อน จนกว่าจะมีทางอื่นที่สะดวกและเสียเงินน้อย
กว่านี้

ทำการแทนประธานสภา ฯ อนุญาตให้หอดวงศร์ประกาศ ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ ตั้งกระทู้ถามรัฐบาลได้

หอดวงศร์ประกาศ ได้ตั้งกระทู้ถามรัฐบาลว่า รัฐบาลจะซื้อฝืน
ทางเชียงตุงในเขตคองกฤษ เพื่อเป็นการปราบฝืนเลื่อนไปในตัว และ
กำลังจะนำตงมาแล้ว เป็นความจริงแค่ไหน ถ้าซื้อจะให้ผู้ขายประมูล
ราคาได้ใหม่ เพื่อราคาจะได้ถูกลง

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ตอบว่า ตามกระทู้ข้อที่ ๑
ขอตอบว่าไม่ได้ซื้อและตามกระทู้ข้อที่ ๒ ก็เมื่อรัฐบาลไม่เจตนาจะซื้อแล้ว
ที่จะให้ประมูลให้ราคาถูกลงก็ไม่มีความจำเป็นที่จะตอบในทันที

ทำการแทนประธานสภา ฯ อนุญาตให้นายไสว อินทรประชา
ผู้แทนราษฎรจังหวัดสรวงโลก ตั้งกระทู้ถามรัฐบาลได้

นายไฉฉว อินทรประชา ตั้งกระทู้ถามรัฐบาลว่า ๑. รัฐบาลมีนโยบายจะลดหรือเลิกภาษีรัชชูปการเพียงใดหรือไม่ ๒. ถ้ามีนโยบายที่จะลดหรือเลิกขอทราบว่าเป็นปี พ.ศ. ๒๔๗๘ จะลดได้เท่าใด

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ตอบว่า การเก็บเงินรัชชูปการนี้ รัฐบาลก็ผ่อนผันลดอัตราลงโดยทั่วถึงกันแล้ว ซึ่งจะลดให้ต่ำไปกว่านี้หรือจะเลิกเก็บเสียเลยนั้นจะเป็นผลร้ายแก่ความมั่นคงของประเทศ รัฐบาลจึงยังมีได้คำวิ และโดยคำตอบของข้อ ๑ นี้ คำตอบในข้อ ๒ จึงไม่จำเป็นต้องตอบ เพราะไม่ได้คิดจะลดในปีหน้า

ทำการแทนประธานสภา ฯ อนุญาตให้นายกิมทะ นิรันตพานิช ผู้แทนราษฎรจังหวัดตราด ตั้งกระทู้ถามรัฐบาลได้

นายกิมทะ นิรันตพานิช ตั้งกระทู้ถามรัฐบาลว่า ตามหนังสือสัญญาระหว่างกรุงสยามกับกรุงฝรั่งเศส ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ร.ศ. ๑๒๕ ว่าด้วยการปักปันเขตต์แดน ติดท้ายหนังสือสัญญาฉบับนี้ มีความในข้อ ๑ ตอนต้นว่า “เขตต์แดนในระหว่างกรุงสยามกับอินโดจีนของฝรั่งเศสนั้น ตั้งแต่ชายทะเลที่ตรงข้ามจากยอดเขา สูงที่สุดของเกาะกูด เป็นหลักแล้ว ตั้งแต่แดนต่อไปทางตะวันออกเฉียงเหนือถึงต้นเขาพนมกระวาน ” และอีกตอนหนึ่งในข้อเดียวกันนี้มีความว่า “แล้วเขตต์แดนต่อไปตามสันเขาพนมกระวานทางทิศเหนือจนถึงเขาพนมทม ” หนังสือสัญญาในการปักปันเขตต์แดนนี้มีความสำคัญดังนี้ จึงเป็นที่

เข้าใจว่าการตั้งหลักกับบันเขตต์แดนนั้นต่อจากหลักชายทะเลที่ตรงข้ามกับยอดเขาสูงที่สุดของเกาะกูดแล้ว ต่อมาจะต้องอยู่บนสันเขาพนมกระวานและเขาพนมทม แต่ที่ปรากฏอยู่เวลานี้ หลักเขตต์แดนหาได้เป็นไปตามสัญญาไม่ กลับมาปรากฏอยู่ที่ไหล่เขาบรรทัด ซึ่งห่างจากเขาทั้ง ๒ ลูกหลายร้อยเส้น และปรากฏตามแผนที่พระราชอาณาเขตต์ภายหลัง ร.ศ. ๑๒๕ ว่าเขาพนมกระวานและเขาพนมทมทั้ง ๒ ลูก กับพื้นที่ราบอีกเป็นอันมากอยู่นอกเส้นเขตต์แดน ข้าพเจ้าจึงขอถามรัฐบาลว่า ๑. การที่เราต้องเสียเขาพนมทมและเขาพนมกระวานกับพื้นที่เหล่านั้นไปเป็นจำนวนมากนั้นเพราะเหตุใด ๒. รัฐบาลทราบหรือไม่ว่า หลักเขตต์แดนนั้นมิได้บอกอยู่ตามสัญญา ๓. เมื่อปรากฏว่าการปักบันเขตต์แดนได้ผิดไปจากหนังสือสัญญาเช่นนั้นแล้ว รัฐบาลยังจะดำริหาทางเอาที่ดินเหล่านั้นคืนมาได้หรือไม่

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศตอบว่า ข้อความในข้อ ๑ แห่งสัญญาว่าด้วยการปักบันเขตต์แดนคิดทำขึ้นหนังสือสัญญาระหว่างสยามและฝรั่งเศส ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม รัตนโกสินทรศก ๑๒๕ นั้น นอกจากที่กล่าวไว้ว่า "เขตต์แดนในระหว่างสยามกับอินโดจีนฝรั่งเศสนั้น ตั้งแต่ชายทะเลที่ตรงข้ามจากยอดเขาสูงที่สุดของเกาะกูดเป็นหลักแล้ว ตั้งแต่นั้นต่อไปทางตะวันออกเฉียงเหนือถึงสันเขาพนมกระวาน" แล้ว ยังมีข้อความอีกวรรคหนึ่งต่อไปว่า "และเป็นที่เขา

ใจกันชัดเจนด้วยว่า แม้จะมีเหตุการณ์อย่างไร ๆ ก็ดี ฟากให้เดา
เหล่านี้ ข้างทิศตะวันออกรวมทั้งดุ่มน้ำคลองเกาะปอดด้วยนั้น ต้องคง
เป็นดินแดนฝ่ายอินโดจีนของฝรั่งเศส” สัญญาได้ทำขึ้นเพื่อประโยชน์
ที่จะให้คณะกรรมการปักปันเขตต์แดนได้รับความสะดวก และเพื่อ
มิให้เกิดข้อขัดข้องในการปักปันเขตต์แดน และเมื่อข้าหลวงปักปัน
เขตต์แดนฝ่ายไทยออกไปสำรวจภูมิประเทศแถบนั้น เมื่อเดือน
ธันวาคม ร.ศ. ๑๒๖ แล้ว ปรากฏในรายงานและบันทึกของข้าหลวง
ฝ่ายไทยว่า ความจริงยอดเขาพนมกระวานและยอดเขาพนมทวมทั้ง ๒
เขานหาได้เป็นยอดเขาที่อยู่ในพิซเขาบรรทัดไม่ หากเป็นยอดเขาที่อยู่ใน
พิซต่างหากอีกพิซหนึ่ง ซึ่งแยกจากพิซเขาบรรทัด และในพิซที่
ระหว่างเขาบรรทัดและพิซเขาพนมทวมและเขาพนมกระวานนี้ มีดำขา
หดยาดำขา ซึ่งไหลลงสู่ด้านาหนึ่งเรียกว่าด้านาครวงครัน และ
ด้านาครวงครันนี้ไหลลงไปสู่ด้านาคองเกาะปอดอีกต่อหนึ่ง ด้วยเหตุ
พิซในระหว่างพิซเขาบรรทัดและพิซเขาพนมทวมพนมกระวาน จึงต้อง
นับว่าเป็นดุ่มน้ำของคลองเกาะปอด และเมื่อในสัญญาว่าด้วยการปักปัน
เขตต์แดนคิตท้ายหนึ่งคือสัญญา ระหว่างสยามและฝรั่งเศสลงวันที่ ๒๓
มีนาคม รัตนโกสินทรศก ๑๒๕ ว่าให้ชัดเจนดังกล่าวข้างต้นว่า “แม้
จะมีเหตุการณ์อย่างไร ๆ ก็ดี ฟากให้เดาเหล่านี้ข้างทิศตะวันออก
รวมทั้งดุ่มน้ำคลองเกาะปอดด้วยนั้น ต้องคงเป็นดินแดนฝ่ายอินโดจีน

ของฝรั่งเศส” ฉะนั้นเพื่อให้ถ่มนานอยู่ในอาณาเขตต์ของฝรั่งเศสตาม
ข้อความในสัญญา ฝ่ายเราจึงจำเป็นต้องตกลงกับฝ่ายฝรั่งเศส ให้
เส้นเขตต์แดนตอนนี้อยู่บนดินเขาบรรทัด ดังที่เป็นอยู่ในเวลานี้

๒. เมื่อปรากฏว่าการปักปันเขตต์แดนได้ผิดไปจากหนึ่งข้อสัญญา
เช่นนี้แล้ว รัฐบาลจะดำริให้ใดที่คืนเหล่านดินมาหรือไม่ เมื่อได้
ชี้แจงพฤติการณ์ที่เส้นเขตต์แดนตอนนี้อยู่บนดินเขาบรรทัด ดัง
กล่าวมานั้นแล้ว รัฐบาลก็ยอมตกลงไป

ทำการแทนประธานสภา ฯ อนุญาตให้พระศรการวิจิตร ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดนครพนม ดังกระทู้ถามรัฐบาลได้

พระศรการวิจิตร ได้ตั้งกระทู้ถามรัฐบาลว่า เมื่อวันที่ ๖ เดือน
เจ้าพนักงานอำเภอนาแก จังหวัดนครพนม ได้ไปเบิกเงินเดือน
สำหรับมาจ่ายแก่ข้าราชการในอำเภอนั้นเป็นจำนวนเกือบ ๒ พันบาท
เจ้าพนักงานได้นำเงินผ่านมาทางต้นามบินอำเภอซาคพนมได้ถูกผู้ร้าย
แย่งชิงและนำเงินนั้นไปหมด และเจ้าพนักงานได้ถูกผู้ร้ายทำร้ายร่างกาย
บาดเจ็บสาหัส เหตุนี้ทำให้ราษฎรมีความตระหนกตกใจและหวาด
หวั่นเป็นอันมาก เพราะจังหวัดนี้ไม่เคยมีใครผู้ร้าย ไม่มีการโจรกรรม
เกิดขึ้นแก่เจ้าพนักงานเช่นนี้ ความหวาดหวั่นของราษฎรก็ยอมท้อ
มากเช่น นอกจากโจรกรรมรายนี้แล้ว ยังมีกรณีซึ่งจึงจึงราวเกิดขึ้น

อีกมาก ซึ่งเป็นสิ่งที่ราษฎรในจังหวัดนั้นไม่ค่อยจะได้เคยพบเห็น และ
ผู้ร้ายเหล่านั้นก็ไปจากต่างถิ่นโดยมาก เมื่อการเดียดร้อนเกิดขึ้นแก่
ราษฎรเช่นนั้น ข้าพเจ้าขอทราบว่ามีรัฐบาลจะจัดการปราบปรามในเรื่อง
โจรผู้ร้ายอย่างไรบ้าง

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยตอบว่า ฉะเพาะข้อที่เจ้า
พนักงาน ได้ถูกผู้ร้ายซึ่งทรัพย์สินนั้นเกี่ยวแก่ข้อเท็จจริงที่ข้าพเจ้าจะ
สอบสวนไปยังเจ้าหน้าที่ แต่ถ้าหากว่าจะพบโดยทั่ว ๆ ไป ถึงเรื่อง
การโจรผู้ร้ายแล้ว ไม่ใช่แต่ฉะเพาะในจังหวัดนครพนมเท่านั้น ถึงแม้
ในจังหวัดอื่น ๆ ท่านก็ย่อมทราบอยู่แล้วว่า โจรผู้ร้ายได้กำเริบขึ้น
แต่ทางรัฐบาลก็มีได้นิ่งนอนใจ ดังที่ได้แถลงต่อสภา ฯ นี้แล้วว่า จะ
พยายามจัดการป้องกันปราบปรามโดยกวดขัน อีกอย่างหนึ่งเหตุผล
โดยฉะเพาะสำหรับจังหวัดนครพนมนี้ จังหวัดนครพนมเป็นจังหวัด
ชายแดน ย่อมจะมีคนต่างประเทศหรือคนต่างด้าว ที่จะเข้ามาพดุง
พด่าในจังหวัดนี้มาก และมีคนต่างด้าวเพิ่มขึ้นมาก ในนโยบาย
ที่เกี่ยวแก่คนต่างด้าว รัฐบาลก็ได้ตั้งด่านตรวจคนเข้าเมืองขึ้น
และนอกจากนี้ยังได้กำชับถึงการตรวจตราถึงคนต่างด้าวอีกอย่างหนึ่ง

วันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๑๗ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ หน้า ๕๐๘๘

แต่อย่างไรก็ดี ในเรื่องนี้รัฐบาลจะได้กำชับไปยังเจ้าหน้าที่เพื่อจะได้
รักษาความปลอดภัยของราษฎรชาวจังหวัดนครพนม

เด็กประชุมเวดา ๑๖.๕๗ นาฬิกา

นายปพาพ บุญ-หลง

นายประเสริฐ บัณฑิตคุณ

นายบุญช่วย สุกนรมัต

ผู้จัดรายงาน

หลวงคหกรรมบดี

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๓ / ๒๕๑๗ (สามัญ) สมัยที่ ๒

อังคารที่ ๒๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๗

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวดา ๑๕.๕๐ นาฬิกา

เมื่อสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ทำการแทนประธาน
สภาฯ ได้กล่าวเปิดประชุมและกล่าวหา เรื่องที่จะแจ้งให้ที่ประชุม
ทราบสำหรับวันนี้ ครั้นแล้วได้เสนอให้ที่ประชุมรับของรายงาน